

Arrest

nr. 160 105 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Saragulla, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan. U zou tot de Turi-stam behoren en een sjiïet zijn. Vanaf 2007 braken allerlei onlusten uit in uw regio. Er werd veel gevochten tussen soennieten en sjiïeten. Later zou ook de Taliban betrokken zijn in het conflict. U zou samen met uw vader en broer een zaak in meststoffen uitgebaat hebben. Op 15 maart 2015 zouden enkele leden van de Taliban in jullie winkel langs gekomen zijn. Niet veel later zouden de lokale autoriteiten naar hen zijn komen informeren. U zou de autoriteiten verteld hebben welke richting de leden van de Taliban zouden zijn uit gegaan na hun bezoek aan jullie winkel.

Enkele uren later zou u vernomen hebben dat ze vermoord zouden zijn door de autoriteiten. Twee dagen later, op 17 maart 2015, zou uw vader een dreigtelefoon ontvangen hebben van de Taliban, omdat jullie de locatie van de vermoorde leden hadden verraden. Uw vader zou daarop naar de politie gestapt zijn. Nadat de politie uw vader gerustgesteld zou hebben dat er niets zou kunnen gebeuren, zouden jullie jullie zaak verder gezet hebben. Op 18 maart 2015 zou de Taliban echter teruggekomen zijn naar jullie winkel. U zelf zou nog onderweg ernaartoe geweest zijn, uw vader en broer zouden door hen zijn doodgeschoten. U zou nog gebleven zijn voor de begrafenis van uw broer en vader. Op aanraden van uw moeder en uit vrees voor de Taliban, zou u op 19 maart 2015 Pakistan verlaten hebben. Via Afghanistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en u verder onbekende landen zou u naar België gereisd zijn waar u op 15 juni 2015 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwees u naar volgende documenten: kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en broer, de overlijdensaktes van uw vader en broer, een schoolcertificaat en vijf foto's.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen wist u er het CGVS niet van te overtuigen dat u aldaar verbleef tot maart 2015. Het lijkt er zeer sterk op dat u deze regio al lang verlaten heeft. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, kan het CGVS zich niet positief uitspreken over uw bewering een nood aan bescherming te kennen.

Vooreerst is het duidelijk dat u uw identiteitsdocumenten achterhoudt. Uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart blijkt onder andere de meest recente verblijfplaats van de houder. U verklaarde nooit over zo'n identiteitskaart beschikt te hebben. Dit is om verschillende redenen niet geloofwaardig. Zo blijkt uit toegevoegde en objectieve informatie dat zo goed als alle Pakistanen intussen over een identiteitskaart beschikken. Een identiteitskaart is verplicht in Pakistan vanaf de leeftijd van achttien jaar, tenzij voor houders van een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis). Ze is vereist voor het verkrijgen van een paspoort, rijbewijs, bij registratie voor de verkiezingen, voor elektriciteit- en telefoonaansluiting, voor het beheer van een bankrekening, voor toegang tot hoger onderwijs, om officieel te werken en vastgoed te verwerven. Dat u dus jarenlang in Pakistan zou gewoond hebben zonder identiteitskaart is dan ook weinig aannemelijk. U legde tijdens het gehoor op het CGVS bovendien uiteenlopende verklaringen af over dit gebrek aan identiteitskaart. In eerste instantie verklaarde u dat u nooit een identiteitskaart zou hebben aangevraagd, omdat de autoriteiten jullie die faciliteiten niet bieden omwille van de slechte situatie in uw regio. Nadien gaf u dan weer aan dat u het wel 3 tot 4 keer zou geprobeerd hebben, maar dat u niet geholpen werd (CGVS, p.11). Dat deze vermeende pogingen pas in 2014 zouden plaatsgevonden hebben, wanneer u al 29 jaar oud was, maakt uw uitleg nog minder geloofwaardig. Bovendien legde u wel een kopie van de identiteitskaarten van uw moeder en uw broer neer, alsook een NICOP van uw vader, hetgeen het nog minder aannemelijk maakt dat u zelf niet over een identiteitskaart, of een NICOP, zou beschikt hebben.

Verder, en uitermate belangrijk met betrekking tot de door u aangehaalde feiten van vervolging, bleef u voor het CGVS volhouden dat uw vader voor zover u wist uw hele leven bij jullie in Pakistan gewoond zou hebben. U werd meermaals gewezen op het feit dat de NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) van uw vader, uitgereikt in juni 2013, melding maakt van zijn adres in Koeweit en dit ook door het CGVS werd geverifieerd. U bleef echter ontkennen. Het feit dat u, in weerwil van deze objectieve informatie, bleef ontkennen dat uw vader in Koeweit gewoond heeft, ondermijnt in zeer ernstige mate niet alleen uw asielrelaas, maar ook de geloofwaardigheid van uw eigen beweerde recente verblijfplaatsen.

Het is dan ook duidelijk dat u uw identiteitskaart of NICOP probeert achter te houden voor de Belgische asieldiensten, dit daar de inhoud (en vooral uw verblijfsgegevens) niet stroken met uw verklaringen.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verwees als bewijs van uw identiteit en afkomst uit Kurram naar de identiteitskaarten van uw moeder en broer, alsook naar de NICOP van uw vader. Deze wijzen er inderdaad op dat de roots van deze

personen in Kurram liggen, iets dat niet ontkent wordt. U legde echter geen enkel identiteitsdocument van uzelf neer. Het CGVS heeft dus geen zekerheid dat het hier om uw familie gaat. Verder wijzen deze er niet op dat u zoals u beweerde tot zeer recent aldaar verbleef. De identiteitskaart van uw broer werd immers opgesteld in 2004 (en is intussen overigens niet meer geldig), die van uw moeder in 2011. De NICOP van uw vader staat wel degelijk zijn afkomst uit Kurram, maar bewijst zoals gezegd zijn verblijf in Koeweit, ongeacht uw verklaringen.

U legde ter staving van (de aanwezigheid van en) het overlijden van uw vader en broer wel hun twee overlijdensaktes neer. Deze documenten zijn echter niet gedateerd en beschikken niet over een foto. Bovendien doet de vaststelling dat het attest in het Engels werd opgesteld en dit in een regio waar de meeste mensen nauwelijks in staat zijn om geschreven Engels te lezen, vermoeden dat dit document niet authentiek is. Overigens dient hier ook verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden.

Het vermoeden dat u niet recent en rechtstreeks uit Pakistan komt wordt overigens **verder** versterkt door enkele eigenaardigheden over uw reisweg. Zo is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele plaats kon opnoemen waar u gepasseerd bent onderweg van Afghanistan naar Turkije. Hiernaar gevraagd, hield u het gewoon bij het feit dat u illegaal reisde, u niet op reis was en u gewoon heuvels en verlaten landen passeerde, er niets was om zich te herinneren, niets speciaals (CGVS, p.13). Nochtans kan verwacht worden dat u van een dergelijke reis, die een diepe impact op een persoon moet maken, toch meer kan vertellen. Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u over land van Griekenland, via Macedonië en Servië naar Italië en dan België was gereisd (DVZ Verklaring, pt.33). Los van het feit dat u tussen Servië en Italië, alsook tussen Italië en België, nog landen zou moeten doorkruist hebben en verwacht kan worden dat u daar toch iets van zou weten, is het ook opmerkelijk dat u op het CGVS plots geen enkel land meer kon opnoemen na Servië (CGVS, p.13). Het CGVS is er dan ook van overtuigd dat u op een andere manier, wellicht na een langdurig verblijf in een derde land, van Pakistan naar België bent gekomen.

Verder legde u opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de feiten zelf die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Pakistan, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt.

Zo verklaarde u op de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde dat de Taliban "hun aankopen" bij u kwamen doen, de politie na hen binnenkwam en u vroeg naar de Taliban (CGVS Vragenlijst, pt.3.3). Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat u dan op het CGVS aangaf dat u op dat moment zelf niet wist dat het om de Taliban ging, en de politie u dit evenmin zou verteld hebben (CGVS, p.15). Wat meer is, uw bewering dat u enkele uren na hun bezoek aan uw winkel vernam dat "deze personen, leden van de Taliban" werden vermoord/gearresteerd (CGVS, p.13), is in tegenspraak met uw bewering dat u pas doorhad dat het om de Taliban ging wanneer jullie een dreigetelefoon ontvingen (CGVS, p.15).

Verder verklaarde u op de vragenlijst van het CGVS dat de politie, nadat u hen had verteld waarheen de leden van de Taliban waren gegaan, hen achterna gegaan is en hen gearresteerd heeft (CGVS Vragenlijst, pt.3.3). Op het CGVS liet u echter optekenen dat ze hen achterna waren gegaan en u enkele uren later vernam dat deze "personen, leden van de Taliban" waren vermoord door de autoriteiten (CGVS, p.14). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, trachtte u zich nog te redden door te stellen dat u eerst vernam dat de helft van hen werden vermoord en 3 van hen werden gearresteerd (CGVS, p.16). Deze uitleg overtuigt uiteraard allerminst.

Voorts legde u ook opmerkelijke verklaringen af over het aantal leden van de Taliban u dan wel over de vloer gehad zou hebben. Op het CGVS gaf u immers in eerste instantie aan dat ze met 3 of 4 waren (CGVS, p.14), verder liet u er optekenen dat ze met 4 of 5 waren (CGVS, p.16). Daarop door het CGVS gevraagd met hoeveel ze dan eigenlijk waren, gaf u aan dat het er 4 of 5 waren, maar u niet zeker was omdat er nog andere klanten waren (CGVS, p.16). Ook deze uitleg is niet afdoende. Bovendien is het dan ook bijzonder bevreemdend dat u eerder op de vragenlijst van het CGVS expliciet had laten optekenen dat "ze in totaal met 4 waren" (CGVS Vragenlijst, pt.3.3).

Het CGVS wijst er in dit verband op dat ook uw eerdere verklaringen bij de DVZ ook werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Pashtou machtig is. Bovendien verklaarde u zich akkoord met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. U gaf ook tijdens het gehoor op het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ goed waren weergegeven.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering in maart 2015 problemen ondervonden te hebben in Pakistan, wat verder ook het vermoeden bevestigt dat u de regio reeds eerder heeft verlaten.

Daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland (daar uw vader bv woonde en werkte in Koeweit, is het niet ondenkbaar dat u daar ook een tijdje verbleven heeft) gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen in Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten.

Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland (daar uw vader bv woonde en werkte in Koeweit, is het niet ondenkbaar dat u daar ook een tijdje verbleven heeft) gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen uit Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten. Daar u wellicht al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders, in Pakistan of in het buitenland, een leven op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De foto's voegen immers niets wezenlijks toe aan uw dossier, daar de herkomst en de identiteit van de personen op deze foto's niet achterhaald kan worden.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, sub c, 9, § 1 en 10, § 1, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen wist u er het CGVS niet van te overtuigen dat u aldaar verbleef tot maart 2015. Het lijkt er zeer sterk op dat u deze regio al lang verlaten heeft. Daar u het CGVS geen duidelijk en

geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, kan het CGVS zich niet positief uitspreken over uw bewering een nood aan bescherming te kennen.

Vooreerst is het duidelijk dat u uw identiteitsdocumenten achterhoudt. Uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart blijkt onder andere de meest recente verblijfplaats van de houder. U verklaarde nooit over zo'n identiteitskaart beschikt te hebben. Dit is om verschillende redenen niet geloofwaardig. Zo blijkt uit toegevoegde en objectieve informatie dat zo goed als alle Pakistanen intussen over een identiteitskaart beschikken. Een identiteitskaart is verplicht in Pakistan vanaf de leeftijd van achttien jaar, tenzij voor houders van een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis). Ze is vereist voor het verkrijgen van een paspoort, rijbewijs, bij registratie voor de verkiezingen, voor elektriciteit- en telefoonaansluiting, voor het beheer van een bankrekening, voor toegang tot hoger onderwijs, om officieel te werken en vastgoed te verwerven. (...) U legde tijdens het gehoor op het CGVS bovendien uiteenlopende verklaringen af over dit gebrek aan identiteitskaart. In eerste instantie verklaarde u dat u nooit een identiteitskaart zou hebben aangevraagd, omdat de autoriteiten jullie die faciliteiten niet bieden omwille van de slechte situatie in uw regio. Nadien gaf u dan weer aan dat u het wel 3 tot 4 keer zou geprobeerd hebben, maar dat u niet geholpen werd (CGVS, p.11). (...) Bovendien legde u wel een kopie van de identiteitskaarten van uw moeder en uw broer neer, alsook een NICOP van uw vader, hetgeen het nog minder aannemelijk maakt dat u zelf niet over een identiteitskaart, of een NICOP, zou beschikt hebben.

Verder, en uitermate belangrijk met betrekking tot de door u aangehaalde feiten van vervolging, bleef u voor het CGVS volhouden dat uw vader voor zover u wist uw hele leven bij jullie in Pakistan gewoond zou hebben. U werd meermaals gewezen op het feit dat de NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) van uw vader, uitgereikt in juni 2013, melding maakt van zijn adres in Koeweit en dit ook door het CGVS werd geverifieerd. U bleef echter ontkennen. Het feit dat u, in weerwil van deze objectieve informatie, bleef ontkennen dat uw vader in Koeweit gewoond heeft, ondermijnt in zeer ernstige mate niet alleen uw asielrelaas, maar ook de geloofwaardigheid van uw eigen beweerde recente verblijfplaatsen.

Het is dan ook duidelijk dat u uw identiteitskaart of NICOP probeert achter te houden voor de Belgische asieldiensten, dit daar de inhoud (en vooral uw verblijfsgegevens) niet stroken met uw verklaringen.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verwees als bewijs van uw identiteit en afkomst uit Kurram naar de identiteitskaarten van uw moeder en broer, alsook naar de NICOP van uw vader. Deze wijzen er inderdaad op dat de roots van deze personen in Kurram liggen, iets dat niet ontkent wordt. U legde echter geen enkel identiteitsdocument van uzelf neer. Het CGVS heeft dus geen zekerheid dat het hier om uw familie gaat. Verder wijzen deze er niet op dat u zoals u beweerde tot zeer recent aldaar verbleef. De identiteitskaart van uw broer werd immers opgesteld in 2004 (en is intussen overigens niet meer geldig), die van uw moeder in 2011. De NICOP van uw vader staat wel degelijk zijn afkomst uit Kurram, maar bewijst zoals gezegd zijn verblijf in Koeweit, ongeacht uw verklaringen.

U legde ter staving van (de aanwezigheid van en) het overlijden van uw vader en broer wel hun twee overlijdensaktes neer. Deze documenten zijn echter niet gedateerd en beschikken niet over een foto. Bovendien doet de vaststelling dat het attest in het Engels werd opgesteld en dit in een regio waar de meeste mensen nauwelijks in staat zijn om geschreven Engels te lezen, vermoeden dat dit document niet authentiek is. Overigens dient hier ook verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden.

Het vermoeden dat u niet recent en rechtstreeks uit Pakistan komt wordt overigens **verder** versterkt door enkele eigenaardigheden over uw reisweg. Zo is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele plaats kon opnoemen waar u gepasseerd bent onderweg van Afghanistan naar Turkije. Hiernaar gevraagd, hield u het gewoon bij het feit dat u illegaal reisde, u niet op reis was en u gewoon heuvels en verlaten landen passeerde, er niets was om zich te herinneren, niets speciaals (CGVS, p.13). Nochtans kan verwacht worden dat u van een dergelijke reis, die een diepe impact op een persoon moet maken, toch meer kan

vertellen. Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u over land van Griekenland, via Macedonië en Servië naar Italië en dan België was gereisd (DVZ Verklaring, pt.33). Los van het feit dat u tussen Servië en Italië, alsook tussen Italië en België, nog landen zou moeten doorkruist hebben en verwacht kan worden dat u daar toch iets van zou weten, is het ook opmerkelijk dat u op het CGVS plots geen enkel land meer kon opnoemen na Servië (CGVS, p.13). Het CGVS is er dan ook van overtuigd dat u op een andere manier, wellicht na een langdurig verblijf in een derde land, van Pakistan naar België bent gekomen.

Verder legde u opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de feiten zelf die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Pakistan, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt.

Zo verklaarde u op de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde dat de Taliban "hun aankopen" bij u kwamen doen, de politie na hen binnenkwam en u vroeg naar de Taliban (CGVS Vragenlijst, pt.3.3). Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat u dan op het CGVS aangaf dat u op dat moment zelf niet wist dat het om de Taliban ging, en de politie u dit evenmin zou verteld hebben (CGVS, p.15). Wat meer is, uw bewering dat u enkele uren na hun bezoek aan uw winkel vernam dat "deze personen, leden van de Taliban" werden vermoord/gearresteerd (CGVS, p.13), is in tegenspraak met uw bewering dat u pas doorhad dat het om de Taliban ging wanneer jullie een dreigetelefoon ontvingen (CGVS, p.15).

Verder verklaarde u op de vragenlijst van het CGVS dat de politie, nadat u hen had verteld waarheen de leden van de Taliban waren gegaan, hen achterna gegaan is en hen gearresteerd heeft (CGVS Vragenlijst, pt.3.3). Op het CGVS liet u echter optekenen dat ze hen achterna waren gegaan en u enkele uren later vernam dat deze "personen, leden van de Taliban" waren vermoord door de autoriteiten (CGVS, p.14). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, trachtte u zich nog te redden door te stellen dat u eerst vernam dat de helft van hen werden vermoord en 3 van hen werden gearresteerd (CGVS, p.16). Deze uitleg overtuigt uiteraard allerminst.

Voorts legde u ook opmerkelijke verklaringen af over het aantal leden van de Taliban u dan wel over de vloer gehad zou hebben. Op het CGVS gaf u immers in eerste instantie aan dat ze met 3 of 4 waren (CGVS, p.14), verder liet u er optekenen dat ze met 4 of 5 waren (CGVS, p.16). Daarop door het CGVS gevraagd met hoeveel ze dan eigenlijk waren, gaf u aan dat het er 4 of 5 waren, maar u niet zeker was omdat er nog andere klanten waren (CGVS, p.16). Ook deze uitleg is niet afdoende. Bovendien is het dan ook bijzonder bevreemdend dat u eerder op de vragenlijst van het CGVS expliciet had laten optekenen dat "ze in totaal met 4 waren" (CGVS Vragenlijst, pt.3.3).

Het CGVS wijst er in dit verband op dat ook uw eerdere verklaringen bij de DVZ ook werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Pashtou machtig is. Bovendien verklaarde u zich akkoord met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. U gaf ook tijdens het gehoor op het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ goed waren weergegeven.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering in maart 2015 problemen ondervonden te hebben in Pakistan, wat verder ook het vermoeden bevestigt dat u de regio reeds eerder heeft verlaten.

Daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland (daar uw vader bv woonde en werkte in Koeweit, is het niet ondenkbaar dat u daar ook een tijdje verbleven heeft) gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen in Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten.

(...)

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De foto's voegen immers niets wezenlijks toe aan uw dossier, daar de herkomst en de identiteit van de personen op deze foto's niet achterhaald kan worden. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De enige

elementen uit verzoekers betoog die desbetreffend enige relevantie vertonen hebben betrekking op de situatie van de sjiieten in Pakistan. Verzoeker voert aan dat sjiieten in Pakistan op dagdagelijkse basis worden bedreigd door de soennitische meerderheid, en dat hij bij terugkeer zijn godsdienst niet langer in het openbaar zou kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging. Hij noemt de situatie van sjiieten in Pakistan die de voorschriften van hun godsdienst strikt naleven en voor wie de openbare beleving van hun geloof deel uitmaakt van hun overtuigingen “*een ernstige schending van de godsdienstvrijheid*”. Hij benadrukt dat hij zijn geloof, waaraan hij beweert zeer veel waarde te hechten, in België, zoals in Pakistan, actief beleefd en de openbare belijdenis ervan als noodzakelijk beschouwt voor het behoud van zijn godsdienstige identiteit. De vermeende aantastingen van zijn godsdienstvrijheid in de zin van artikel 9 van het EVRM raken volgens hem aan de wezenlijke onderdelen van zijn godsdienstige identiteit, zodat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat te concretiseren op welke wijze hem het leven als sjiiet in Pakistan onmogelijk of bijzonder moeilijk wordt gemaakt en aldus niets wezenlijks toevoegt aan zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor werd gezegd dat het Commissariaat-generaal op de hoogte is van de algemene problemen in zijn regio en vooral inzicht wenst te verwerven in verzoekers eigen situatie. Wanneer hij opwerpt dat de sjiitische gemeenschap in Pakistan het hard te verduren krijgt door toedoen van de soennieten, wordt hij er duidelijk op gewezen dat hij in algemene termen spreekt (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 17). De Raad volgt verzoeker overigens niet waar hij stelt dat uit zijn gehoor kan worden besloten dat hij zeer veel waarde hecht aan zijn geloof. Het klopt dat verzoeker schijnbaar vlot en correct kon antwoorden op de vragen over het sjiïsme, maar dergelijke theoretische kennis – waarvan redelijkerwijs kan worden verondersteld dat zij algemeen verbreid is binnen de sjiitische gemeenschap – getuigt daarom nog niet van een sterke affiniteit met dit geloof, laat staan dat zij wijst op de actieve beleving ervan. Dat verzoeker zijn geloof in Pakistan actief zou hebben beleefd maar noch tijdens zijn gehoor, noch in zijn verzoekschrift melding maakt van enig persoonlijk incident waartoe dit zou hebben geleid, klemt des te meer met zijn beweerde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Verzoekers verwijt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van minderheden (inzonderheid sjiieten) in Pakistan is bovendien niet dienend. Het is overigens niet aan het Commissariaat-generaal om uit te zoeken of en hoe verzoeker wordt getroffen door sektarische spanningen of vijandigheid binnen de Pakistaanse samenleving, wanneer hij zelf nalaat hieromtrent concrete informatie te verschaffen.

De Raad besluit dat enkel op basis van verzoekers behoren tot de sjiitische gemeenschap in Pakistan niet kan worden aangenomen dat zijn rechten ontleend aan artikel 9 van het EVRM *c.q.* artikel 10 van het Handvest op dermate ernstige wijze worden geschonden dat er sprake zou zijn van ‘daden van vervolging’ in de zin van artikel 9, § 1, sub b van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en dat verzoeker aldus geen gegronde vrees voor vervolging op grond van zijn religie aannemelijk heeft gemaakt.

De uitvoerige theoretische bespiegelingen aangaande artikel 9 van het EVRM en artikel 10 van het Handvest vermogen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Het argument dat het Commissariaat-generaal bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met de algemene veiligheidssituatie in verzoekers regio om diens vrees voor vervolging in te schatten is evenmin dienstig, daar dit criterium vreemd is aan de analyse die zich opdringt in het kader van een toetsing aan artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas waartegen hij in zijn verzoekschrift geen enkel verweer voert, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6 De Raad stelt net zo min als het Commissariaat-generaal de afkomst van verzoeker uit het noordwesten van Pakistan, meer bepaald uit de Federally Administered Tribal Areas (FATA), ter discussie en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § § 96 en 97).

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: “(...) *Immers, uit uw verklaringen blijkt daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland (daar uw vader bv woonde en werkte in Koeweit, is het niet ondenkbaar dat u daar ook een tijdje verbleven heeft) gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen uit Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten. Daar u wellicht al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders, in Pakistan of in het buitenland, een leven op te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)*”.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op bovenstaand onderdeel van de bestreden beslissing, en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Uit de door verweerder bijgebrachte COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 16 juni 2015 met een aanvullende nota van 12 november 2015 blijkt dat de in de bestreden beslissing opgenomen analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds correct en actueel is. Verzoeker brengt zelf geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Voor wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Pakistan blijkt uit dit rapport dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit voornoemde informatie blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat voor wat betreft de situatie in de provincie Sindh het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Het etno-politiek geweld tussen leden van verschillende politieke groepen nam in 2014 af in vergelijking met 2012 en 2013 en dit ten gevolge van de voortdurende operaties uitgevoerd door de verschillende ordehandhavingstroepen. Indien de cijfers voor Karachi de meest dramatische zijn van de hele provincie dan nog kan worden vastgesteld dat de meerderheid van de terreurdaden "*targeted killings*" zijn. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Uit deze informatie blijkt ook dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat de analyse over de veiligheidssituatie (COI Focus, "*Pakistan Security Situation*" van 16 juni 2015) onjuist of niet correct zou zijn.

De Raad meent dan ook na grondige analyse van de beschikbare informatie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker na op enige wijze kritiek te leveren op de redelijkheid van het interne hervestigingsalternatief en wordt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan enkel verwezen naar informatie aanwezig in het administratief dossier. Gezien het betoog niet nader ingaat op de veiligheidssituatie in Pakistan en evenmin argumenten aanreikt die vermogen aan te tonen dat het in

aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief aldaar in zijn hoofde onredelijk is, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ingevolge artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte heeft aan internationale bescherming.

De Raad ziet dan ook niet in hoe de tijdens de terechtzitting neergelegde nota van de verzoekende partij waarin wel nader wordt ingegaan op de onredelijkheid van een intern vestigingsalternatief met hieraan gevoegd een aantal rapporten en persberichten, als een aanvullende nota met "nieuwe elementen" in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet zou kunnen worden beschouwd. Indien verzoeker niet akkoord kon gaan met de vaststellingen met betrekking tot de redelijkheid van een vestigingsalternatief, diende hij zijn grieven dienaangaande op te nemen in het initiële verzoekschrift. De meerderheid van de neergelegde rapporten en persberichten dateren overigens van vóór de indiening van het verzoekschrift. Evenmin kan de neergelegde nota thans als een aanvulling op het verzoekschrift worden beschouwd gelet op de reeds verstreken beroepstermijn op het ogenblik van de terechtzitting.

Hoe dan ook en voor zover verzoeker ter terechtzitting een overzicht geeft van de inhoud van deze nota moet worden opgemerkt dat de verwijzingen naar het aantal intern ontheemden (IDPs) uit de noordelijke regio aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen. Zoals hoger weergegeven betwist het Commissariaat-generaal noch de Raad dat er in het noordwesten van Pakistan een open strijd woedt tussen extremistische elementen en regeringstroepen en bevindt het voorgestelde vestigingsalternatief zich buiten deze conflictzone. De verwijzing naar de geweldsincidenten in Lahore (Punjab) doet eveneens geen afbreuk aan de bestreden beslissing, waar deze stelt dat "*(v)oorname-lijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde slachtoffers beperkt.*"

Waar verzoeker de situatie in de kampen aanhaalt, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij in een dergelijke situatie zal belanden noch zijn er in het administratief dossier elementen aanwezig die hierop zouden wijzen. Ook wijst de Raad erop dat er alternatieven voor de vluchtelingenkampen voorhanden zijn, in verband waarmee in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: "*(...) Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. (...)*".

Verzoeker voert voorts aan dat de situatie in andere grote steden er niet beter op is, en verwijst in dit verband naar een persartikel over de ontplooiing van het leger in Islamabad. Dit argument kan de Raad evenmin overtuigen. Blijkens het artikel wordt het leger ingezet om de veiligheid te garanderen op zeer gevoelige plaatsen in een aantal grote steden. De ontplooiing van het leger duidt er niet op dat de autoriteiten de veiligheidssituatie niet meer onder controle zouden hebben, wel integendeel.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in één van de grote steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8 In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9 Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen indien de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF